

השבוע בקו

אני לודוידודוילי
שיעורים מיוחדים על
חודש אלול
וירח האיתנים
עם המספרים החשובים שליט"א
בשלושה 30
ובהיכל המרכזי שלושה 1

ההזדהות

גליון שבועי ליליד אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' התלמידיו

ה'רביעי ה'תשפ"ו מספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספ"ה"ק מאור עינים (בהעלותך)

יום	מד"ה
ראשון	מתחילים פרשת בהעלותך
שני	וכתיב הנסתר לה'
שלישי	זחור שביקש משה רבינו
רביעי	וכן במצוה צריכים אנחנו
חמישי	הנהגה אמרו רבותינו ז"ל עד ד"ה או יאמר בהעלותך

להצטרפות למנוי לחברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם בקול דודי 03.5.100.200 שלושה 33

פרשת שופטים תשפ"ו / גליון תי"ח

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

ולא לשובע

כשהנשמה משתוקקת עד כלות, והיצר מבין שהוא לא יכול למנוע אותה לגמרי מעבודתו יתברך, הוא בוחר בטכסים שונים: להשקיע אותה במשהו קטן

כי יביט על זכות המצוה שבך, ולא יגלה על עונך, והכבוד יזיק לך, ויסלף דברי צדיקים, הגם שתשמע מהם שצריך לעשות תשובה, יאמר לך היצר הרע: אתה אינך צריך, כיון שאתה עושה מצוה גדולה כזאת... אתה מגיע אל הצדיק, וכידוע, הצדיקים עוזרים עיניהם מלראות ברעתם של ישראל, ורואים רק את הטוב שבנו, וכך יכול להיות שהצדיק ישבח אותך במאוד על מקצת הטוב שבך. אבל אתה עלול לפרש את השבח בצורה בלתי נכונה. הצדיק מדבר שצריך לחזור בתשובה ולהתקרב עוד להשי"ת, אבל היצר לוקח את השבח שאמר לך הצדיק כדי לומר שאתה כבר בסדר.

הענין הוא שהיצר רוצה שתבוא למצב של 'שביעה' ורווייה. הוא לא יכול לקחת לך את הצמאון, אז הוא רוצה להרוות אותו בטרם עת. שתגיד: מספיק לי. אני כבר דבוק בהשי"ת במשך קטן. לא צריך יותר. והאמת היא שהקב"ה הוא אין סוף, וככל שאתה דבוק בו אתה רוצה להתדבק עוד ועוד. מצד אחד אתה כבר שבע שאתה דבוק בו יתברך, אבל מצד שני אתה רק עכשיו קולט עד כמה הוא רם ומרומם, ולכן רעב להתדבק בו עוד יותר.

תשעה גרם נטלו דרך ארץ

יש כאן שתי נקודות פרקטיות, ומעליהן היסוד המנחה כאמור. נקודה אחת: הנשמה רוצה להיות טובה, אבל בחוסר תשומת לב אפשר להפנות את כל הרצון הטוב למנהגים שוליים. או כפי שאמר פעם אדם גדול: יש לכל יהודי עשרה גרם יראת שמים, רק יש שמבזבזים תשעה מהם על 'דרך ארץ' קדמה לתורה! או כל מיני דברים שוליים ומנהגים צדדיים, ואז לא נשאר להם רק גרם אחד לדברים העיקריים. וכמו שאמר הרה"ק מקצק ש"חסידה מי שעושה עיקר - עיקר, וטפל - טפל". כשיש לך התעוררות, אל תבזבז אותה על דברים שוליים. שב ללמוד לך להתפלל ועשה חסד. תדבק בהשי"ת.

נקודה נוספת: אל תיקח מחמאות לרעה! לפעמים שומעים מחמאות על דבר טוב שעושים. זה טוב וזה מחזק, אבל זה צריך להביא תשוקה והתעוררות לעוד. אם זה מושגיע אותך וזה מעמיד אותך במצב שאתה כבר לא בוער לרוץ הלאה, זוהי מחמאה רעה.

היסוד הכללי והצד השווה שבשני המקרים הוא, שכשהנשמה משתוקקת עד כלות, ומבקשת להתבטל ולהתכלל ולהתאחד בו יתברך עוד ועוד, והיצר מבין שהוא לא יכול למנוע אותה לגמרי, אז הוא פשוט בוחר באפשרות אחרת: להשקיע אותה במשהו קטן. והוא מסכים אפילו לצטט ספרי חסידות ולהגדיל מאוד מצוה קטנה, כדי שנסתפק בזה ולא נעלה מעלה (אמנם כאן צריך להוסיף, שבדו"א אתה הדבר שכל מצוה קטנה מגיעה עד עשר רום, וגם נכון הדבר שכשיהודי אין לו כח למשל ללמוד, אוי אדרבה, יילך ויאסוף שמות ויתבונן עד כמה מצוה כזו מדבקת אותו יתברך. אך מצד שני צריך לדעת שלא להשתמש עם הידיעה בגדלות כל מצוה קטנה כדי להסתפק בבינוניות ולהישאר למטה). צריך לדעת שכל מה שמביא לשביעה והסתפקות במועט רוחנית - זוהי עצת היצר. אומנם צריך להעריך מה שעושים, אך כל הזמן לרצות עוד ועוד!

יש רגעים בחיים שבהם אתה מרגיש שהנשמה מתרחצת בנהר דינור. פתאום הגוף מתקלף לו, ההסתרות כולן פתאום כבר לא מסתירות, ואורו יתברך הממלא את הכל נראה לך בלי שום כחל ושרק. ברגעים שכאלו, היצר לא יוכל לעשות מאומה, כי הוא איננו תופס מקום בכלל. אין לו מציאות כלל. הוא אינו בר פלוגתא ולא בר זכות דיבור בכלל.

וזה בדיוק מה שקרה למשה זעליג באותה סעודה שלישית. התעוררות עצומה ורוח טהרה אפפה אותו, ולבו בער בתשוקה עצומה להתכלל ולהתאחד בו יתברך לגמרי.

הוא הסתובב בשטיבל עם תשוקה והתעוררות גדולה, מה אני יכול לעשות עתה כדי להתייחד עם השי"ת, להשרות שכנינו בתחתונים, לעשות את כל גופי ונפשי אך ורק מרכבה לו יתברך, ואז נחו עיניו על כמה גליונות הפזורים על השולחנות. "אוה! הנה יש לי עבודה חשובה לעשות, לאסוף את הגליונות ולזרוק לגניזה! כבוד השמות!".

הוא מיהר ולקח שקית, החל להסתובב בין השולחנות ולאסוף שמות, ולא חש איך השטן עומד בצד וצוחק לו צחוק פרוע וטמא, איך הצליח בקלות להפילו מהתשוקה וההתעוררות הגדולה, ודווקא באותם רגעים בהם לא היתה לו כל אפשרות לגעת ולבלבל.

אל תזרוק עצם...

הרה"ק מראפשיץ זי"ע מניח בפרשתנו יסוד פרקטי נורא שצריך כל יהודי לדעת: לא להסתפק בבינוניות! לא להשתק את הנשמה ב'זריקת עצמות' ובמצוות קטנות!

אומר ה'זרע קודש' על הפסוק 'שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך...' ולא תיקח שוחד כי השוחד יעוור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים". וזה לשונו: 'פירוש: בכל 'שיעורין' שלך, תתן לך שופטים ושוטרים, ולא תקח שוחד' מהיצר הרע. כי לפעמים הנשמה ניגשת לעשות טוב, ואי אפשר לדחותה לגמרי, מה עושה היצר הרע, שמתירא שישב ללמוד בהתמדה, וכדומה, מצות גדולות, שממחין היצר הרע, כמו שדרשו חז"ל 'אם אבן הוא נימוח, לכן מומין לו איזה מצוה קטנה, כדי שעל ידי זה יקרה את עצמו להתלהבות, ולא יבוא לעשות דבר גדול יותר טוב, כי יסבור שכבר הוא טוב בהמצוה הזאת'. יש רגעים שבהם היצר אינו יכול למנוע את הנשמה לגמרי מעבודת השי"ת. מה הוא עושה? הוא דואג שהאדם יסתפק במשהו קטן ומועט. שרק 'זרוק עצם' לנשמה, ואז הגוף שוב ישתלט. במקום להתיישב וללמוד או להתפלל כראוי, דברים ש'ממחין' את היצר והגוף ומוחקים אותם, הגוף מוצא לו דרך מילוט: הוא מעניק רגע של חסד לנשמה הבוררת, שקצת תוכל להרוות צמאונה במשהו קטן, ואז הוא שוב חוזר לפעולה.

והדבר נכון גם כשאדם מסתפק במועט באופנים אחרים, כמו למשל המקום השני שהרה"ק מראפשיץ מציין ודורש בהמשך הכתובים, ובלשון קדשו: 'וגם כי השוחד יעוור עיני חכמים', כשתבוא לאיזה חכם, והוא עוצם עיניו מראות ברע, ויעשה לך כבוד

פטרון הגליון לפרשת שופטים

מוקדש על ידי יחידנו החשוב מחשובי תומכינו
הרה"ח ר' אהרן ציפער שליט"א בריה התיכון
לרגל שמות הבר מצוה לבנו למו"ט
הבר מצוה יתקיים ביום רביעי באלום "מנחתה ושמחתה" רחוב חזון איש 13 בית שמש

רוח אפנו

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

גם אם נתרחק הרבה מהשי"ת, עדיין יכול לשוב, כי אין מציאות להיפרד ממנו יתברך

עומדים אנו בחודש אלול חודש המיועד לחזור ולשוב לאבינו שבשמים. כפי שהיה בדור המדבר, שבארבעים ימים אלו בין ראש חודש אלול ליום הכיפורים שבו ישראל אל השי"ת, ונתרצה להם (מבואר בטור א"ח סי' תקפ"א).

ועוד טעם, מפני שהימים האלו הם הכנה לראש השנה, שבו דנים על גילוי כבוד שמים, הן בכללות הבריאה, כמה יתגלה בה כבודו יתברך, והן בפרטות, כמה יתגלה כבודו יתברך בכל איש ישראל. ולכן שבים בתשובה, כדי לזכות בדין ויתגלה בנו כבודו יתברך.

והנה לפעמים נופל מורך בלב יהודי לאמר שהוא כבר רחוק מדי ונתפרד הרבה מהשי"ת, וכבר לא שייך שישבו. אך האמת אינה כן. כי אין מציאות שבר ישראל לא יוכל לשוב, משום שהשי"ת הוא אלוהים שלנו בכל מצב שהוא, ויש לנו את כח התשובה לעולם.

וכמו שכתב השל"ה הקדוש (ראש השנה, הצעות לחשובה ה') על מאמר חז"ל "כל מה שיאמר לך בעל הבית חוץ צמא" (פסחים פו:), שהכוונה היא על מרא דעלמא, שאין מציאות שיצאו מאתו יתברך.

זהו ביאור הכתובים (כ, א): "כי תצא למלחמה על אויבך", היינו מלחמת היצר, "וראית סוס ורכב עם רכב ממך", הרבה כוחות הסטרא אחרא שהשתלטו עליך, שהם הכל "ממך" - על ידי עוונותיך. עם כל זה "לא תירא מהם" - הם בשום אופן לא יכולים למנוע אותך לשוב אל השי"ת. "כי ה' אלקיך עמך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" - השי"ת כאן כמו שהיה במצרים.

וראשית העבודה כשבר לשוב להשי"ת, היא האמונה, לעורר בעצמו את האמונה בהשי"ת, שזהו יסוד כל התורה כולה והפתח לדביקות השי"ת.

וזהו מה שאמר להם הכהן "שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה" (כ, א), וברשי"ה הביא מאמרו ז"ל ש"אפילו אין לך כלום אל זכות קריאת שמע בלבד כדאי אתם שיושיע אתכם" (טוטה מב). כי על ידי אמונת יחודו יתברך מתקרבים אליו.

ועוד כלל גדול ידע השב, שיש לו להתחרט על החטאים מפני שרוצה להיות קרוב אליו יתברך, אך לא מחמת יראת העונש או שאר צרכי עולם הזה. וכמו שכתב הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ו ה"ד) "אמר דוד 'הורני ה' דרכך', כלומר אל ימנעוני חטאי דרך האמת שממנה ארע דרכך ויחוד שמך". וזהו שאמר שאמר הנביא "אם תשוב ישראל - נאום ה' אלי תשוב" (ירמיה ד, א).

מקור: רעוא רעיוני שופטים תשע"ח; הדעה והדיבור ת"ד

להבהיר את היעד

מהו היעד הכללי שחודש אלול וכל הימים הנוראים שלאחר מכן צריכים להביא אותנו? ולמה נחוץ להבהיר מראש את היעד?

משפיע: שלום וברכה אברהם יצחק.

אברהם יצחק: שלום, א גוטן חודש. זה לא סתם 'א גוטן חודש', זה חודש אלול!

משפיע: וודאי וודאי. מתחילים חודש נפלא ונשגב כזה, נקוה להשי"ת שזכנה לנצל אותו כראוי וכרצונו יתברך.

אברהם יצחק: אבל בכל זאת יש לי איזה לחץ מהחודש הזה. אני לא יודע מה בדיוק הלחץ, אבל המציאות היא שיש לי איזה הרגשה שהלואי היו יכולים לדחות את זה קצת...

משפיע: אתה לא נהנה מהימים טובים של תשרי, ראש השנה יום כיפור וכן הלאה?

אברהם יצחק: בוודאי שאני נהנה, הם ימים נפלאים ומרוממים, התפלות של ראש השנה ויום כיפור הם מרוממים עד למאוד, מרגישים ממש שמתעלים טפח וטפחיים מעל העולם...

משפיע: נו, אז מה הלחץ מהימים האלו?

אברהם יצחק: האמת היא שגם אני לא יודע בדיוק, אבל הרבה מחשבות צפים לי בראש וזה עושה לי בלגן גדול בראש. כי מצד אחד צריכים להתכונן בכל מיני לימודים על ענייני דיומא, ללמוד את ההלכות, המוסר, החסידות, על כל הימים טובים, וחוף מכל זה צריכים גם לעשות חשבון הנפש ולהתעורר בתשובה ולקבל קבלות טובות לשנה הבאה, ובנוסף לכל זה צריכים הרי מאוד מאוד להשקיע בתפילות ובקשות על כל מה שצריכים לשנה הבאה, בפרט ובכלל, וכמובן שזה עצמו מלחץ מאוד, כי מי יודע אם אכן אצליח לפעול כמו שצריך... בקיצור, הרבה מחשבות מסתובבים בראש והם גורמים לי לחוסר רוגע.

משפיע: הכל דברים נכונים, אמרת דברים ברורים מאוד, אבל למה זה מלחץ? מה בדיוק מלחץ בכל מה שאמרת?

אברהם יצחק: הכל ביחד מלחץ. האמת היא, שעיקר הלחץ הוא, כי אני ממש לא יודע במה להתחיל. מרוב מחשבות ורצונות אני פשוט מתבלבל ומאבד את עצמי בתוך הבלגן הזה.

ימי חידוש הקשר

משפיע: אתה צודק, צריכים אכן קודם כל לעשות סדר בראש, סדר במחשבות, וממילא הכל ירגע ותוכל להתחיל לעשות את המוטל עליך. איך עושים סדר בראש? כאשר יודעים בבהירות את התכלית והמכוון של הימים האלו. כאשר ברור לאדם לאן הוא רוצה להגיע על ידי הימים האלו, הוא יכול לבנות תכנית ולפתח רצונות שיקרבו אותו מתוך רוגע ובהירות את התכלית והמכוון.

אברהם יצחק: מה פירוש התכלית והמכוון של הימים האלו? מה אני צריך לחשוב?

משפיע: פשוט מאוד. צריך שיהיה ברור לך מה המטרה של העבודה בימים האלו? מה בדיוק כוונת רצון הבורא מימים אלו? מה הוא מצפה מאתנו? ועל מה אנו מצפים מכל הימים האלו? כשכל זה יהיה ברור לך באופן חזק ובהיר, תדע מה לחפש בספרים, ותדע גם מה ללמוד, על מה להתפלל ואיך להתפלל.

אברהם יצחק: נו אדרבה, אני מעוניין לשמוע. אולי המשפיע יכול לעשות קצת סדר ולהסביר מה אכן המטרה של הימים הבאים לקראתינו. אני מוכן לשמוע.

משפיע: אני חושב שכדאי להשתמש בלשון חז"ל 'לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם', זה המטרה של הימים האלו. זה בעצם לשון הנאמר על היום הקדוש יום כיפורים, וכידוע שמראש חודש אלול מתחיל ההכנה ליום הקדוש הזה, כי החודש הזה הרי מיוסד על הארבעים יום שעלה משה רבינו למרום והמשיך רחמים עליונים על כלל ישראל, וכל זה נשלם ומגיע לתכליתו ביום הכיפורים. וממילא צריכים אנו לחשוב כבר מעתה על המימרא הזאת - 'לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם', כתוב כאן שהקב"ה רוצה **לקרב אותנו**, הוא רוצה **לטהר ולחדש אותנו**, והוא רוצה שנתקרב אליו **ושנחדש את הקשר אתו מחדש!** זה בעצם התכלית של

הימים האלו, ולמקום הזה אנו חותרים ומתאמצים להגיע.

מטרה אחת כללית

אברהם יצחק: רגע רגע, ראש השנה זה לא יום הדין שבו דנים את האדם איך ילך אצלו כל הענינים במשך השנה?

משפיע: בוודאי שזה יום הדין, זה גם כן חלק יסודי במערכת הימים האלו.

אברהם יצחק: נו, אז מה קשור כל ענין יום הדין לתכלית של הימים האלו שמטרתם להגיע לקירוב והתחדשות הקשר?

משפיע: אתה שואל מצויין מאד, אבל לפני שאני עונה אני רוצה להוסיף לך עוד נקודה יסודית במהות הימים האלו, הקב"ה רוצה שבימים אלו נמליך אותו עלינו ועל כל הבריא, ושכולם יכירו כי הוא מלך על כל הארץ.

אברהם יצחק: אז עכשיו נהיה עוד יותר לא ברור. חוץ מהמטרה היא אכן **לקרב אותנו אליו** ושנחדש את הקשר שלנו תכלית ומכוון להמליך את השי"ת, וחוף מזה זה זמן של דין ומשפט על כל מה שיהיה בשנה הבאה. אז עכשיו אני כבר לגמרי מבולבל...

משפיע: עכשיו יכולים לעשות סדר מכל הענינים יחד. כי המטרה היא אכן **לקרב אותנו אליו** ושנחדש את הקשר שלנו עמו יתברך, והדרך להגיע לזה היא על ידי שאנו **ממליכים את הקב"ה** על עצמינו ועל כל העולם, דהיינו שאנו מכירים ומכריזים שהכל שלו ולמען כבודו, ובכדי שנמליך אותו כראוי אנו צריכים ליישר אורחותינו ולתקן את מעשינו וזה נעשה על ידי **המשפט ופחד המשפט**, כי זה גורם את הרתיעה והפחד הגורמים לנו לעזוב את כל הזנחות שנעשו על ידינו, ושנורוץ אליו להסתתר בצל כנפיו, וזה בעצם כל המטרה של הימים האלו.

אברהם יצחק: המשפיע אומר בעצם שעיקר המטרה היא לקרב אותנו ולרומם אותנו אליו, והמשפט היא רק אמצעי לגרום לנו להמליך את השי"ת על עצמינו בכדי שנתקרב אליו באמת. אז למה בכל זאת מרגיש כל אחד לחץ כשמגיע הימים האלו? אם המשפיע צודק שכל המטרה והמהות של הימים האלו היא ימים של קירוב והתרוממות וחידוש הקשר שלנו עם השי"ת, אז למה באמת הימים האלו נקראים ימים נוראים ומרגשים פחד באור? למה אני מרגיש הרגשה של אי נעימות מהימים האלו?

משפיע: ההסבר על היראה המתפשטת בעולם בימים האלו היא, כי הצורה שבה מתגלה השי"ת על העולם בימים האלו היא על ידי מידת היראה, כי זה הצורה והאופן שבה אנו ממליכים את השי"ת על ידי שאנו ממליכים אותו בביטול והכנעה אליו. והסיבה שאתה מרגיש אי נעימות בימים האלו כי אתה עסוק רק ביראה ופחד המשפט והדאגה מפני השנה הבאה, במקום להיות עסוק בתכלית ובמטרה שהיראה הזאת צריכה להביא אותך.

אברהם יצחק: לא הבנתי ברור. אולי אפשר להסביר את הענין יותר ברור.

משפיע: נחזור עוד פעם על היסוד. המטרה העיקרית האמיתית היא **לקרב אותנו אליו**. הדרך לעשות זאת היא על ידי **המלכת השי"ת** על עצמינו ועל כל העולם. 'המלכה' פירושה לגלות ולהכריז בתוך תוכיות לבנינו ואיברנו שהקב"ה הוא מלך העולם, הכל שייך אליו, והכל נברא רק בשביל רצונו יתברך. כאשר אנו מכריזים את ההכרזה הזאת זה נקרא 'מלכות', וכאשר הקב"ה מכריז את ההכרזה הזאת זה נקרא **'משפט'**, כי כשהקב"ה מכריז על יום משפט זאת אומרת שמתגלה בעולם המציאות האמיתית שכל החיות של כל נברא תלויים ברצונו יתברך, והרצון הזה תלוי לפי מעשיו והנהגותיו של כל אחד ואחד, והמשפט מגלה ומכריז שכל מי שלא ממלא רצונו יתברך ואינו ממלא את תפקידו אין לו זכות קיום! זה בעצם הכרזת המלכות מצד הקב"ה.

וכאשר אנו מבינים וקולטים את ההכרזה הזאת, אנו מצדינו ממליכים את הקב"ה, דהיינו שאנו מקבלים על עצמינו להיות עבדים נאמנים להקב"ה בכל לבנינו מחשבותינו

ומעשינו, וקובעים וחוקקים בקרבינו את האמת האמיתית שהקב"ה הוא מלך העולם ומבלעדו אין כלום, ואנו מוכנים להקריב את כל המציאות שלנו למען מלכותו יתברך, ואנו מעוררים את לבנו ותפלותינו בצפייה והשתוקקות שמלכות השי"ת תתגלה בכל העולמות וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלקי ישראל מלך. וכאשר אנו קולטים ומבינים את התכלית של המשפט נמתק המשפט לגמרי, כי הרי תכליתו היה בכדי לגרום לנו להתקרב להשי"ת, וכאשר המטרה הזאת נעשית - נמתק המשפט ומתהפך הכל לרחמים.

אברהם יצחק: אני שומע כאן הרבה דברים ומושגים חדשים, אני לא באמת מבין הכל. קודם כל לא הבנתי מה פירוש שהמשפט נמתק ומתהפך לרחמים, וחוף מזה מה פירוש שהקב"ה מכריז על המלכות בצורה של משפט? הענינים האלו ממש לא ברורים לי.

כבר לא מלחץ

משפיע: אתה צודק, כי אכן לא הסברתי את זה כמו שצריך. רציתי רק להקיף את הענין בכדי שתבין שהכל קשור ומגיע למטרה אחת. ואולי בשבועות הבאים נוכל להרחיב ולהסביר יותר את הנקודות הללו. העיקר אבל מה שרציתי עתה להבהיר ולהסביר הוא על הנקודה העיקרית והתכלית האמיתית של כל המערכת הזאת - התכלית היא לקרב אותנו אליו ושנחדש את הקשר עמו יתברך בימים האלו. זה צריך להיות התכלית והיעד שלנו בכל הימים האלו. וכל הרגשות האי נעימות והלחץ שאתה מרגיש נובע מזה שהמטרה והתכלית לא ברורים לך מספיק.

כי הרי בימים האלו מתפשט בעולם פחד ויראה, ואם האדם מתעסק רק עם זה, וכל מחשבותיו הם רק איך לזכות בדין ואיך להצליח לפעול בימים הנוראים את כל רצונותיו האישיים שלו, מובן מאוד שהוא נכנס ללחץ, ומובן מאוד שהאדם מחפש לברוח מזה, שהרי מאוד לא נעים לאדם המציאות הזאת שבודקים אחריו ושופטים אותו על כל מחשבה דיבור ומעשה, ומאוד לא נעים לאדם למצוא את עצמו במצב שחיינו ובריאנותו וכל מה שיש לו מנוחים על כף מאזניים ונשקלים מחדש האם כל זה מגיע לו...

אברהם יצחק: אבל זה באמת מפחיד ומלחץ... איך אפשר לא להיות לחוף מזה?

משפיע: הדרך היחידה היא כאשר מנצלים את הפחד והיראה להתקרבות להשי"ת. כי כמו שכבר אמרתי לך שמציאות המשפט הנעשית בימים האלו ומציאות הפחד הנופלת עלינו, הכל נועד בשביל שנתקרב ונרוץ אליו יתברך ונחדש את הקשר עמו יתברך. כאשר אנו אכן מבינים את המטרה הזאת, ומנצלים את הפחד בכדי להכניע אליו יתברך ולהשריש בלבנו שהכל שייך להקב"ה והכל נועד רק בשביל להרבות כבודו יתברך, אנו מתחילים להתעסק עם הדבר הנכון, וממקדים את כל ההרגשים והעשיות שלנו סביב בניית קשר חדש עם הקב"ה - מתוך הרגשה שהקב"ה חפץ בנו ומחכה לנו.

ובאופן הזה, זה עצמו מאיר ומשמש את לבבנו כאשר אנו רואים ומבינים שכל מה שעשה הקב"ה את המשפט ואת יום הדין הכל נועד רק בשביל לקרב אותנו ולזכות אותנו, וזה עצמו ממלא את לבנו באהבה נפלאה ושמחה עצומה, ויחד עם כך זה לא סותר את הרגשת הפחד והיראה שמכריחים אותנו להכניע אליו ולהכריז ולהכריז שאין שום מציאות להתקיים בבריאה בלי עשיית רצונו יתברך. זה פירוש המלכת השי"ת. וזה העסק שלנו בכל הימים האלו, והכל מתוך התקדמות לקראת היעד הנכסף שבו נשיג ונרגיש 'לפני מי אנו מטהרים ומי מטהר אותנו' - אבינו שבשמיים.

אברהם יצחק: אני חושב שהעניין די ברור, אני צריך להתחיל לחשוב בכיוון הזה, ואני מקוה שזה אכן יתן לי בהירות ורוגע בכל סדר העבודה של הימים האלו, ואוכל למלא את רצונו יתברך מאתנו.

משפיע: אמן כן יהי רצון.

ברכות הנהנין

מה האיסור החמור ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה? ❀ כיצד על ידי הברכה אין מה ש'הארץ נתן לבני אדם' סתירה עם ה'לה' הארץ ומלואה? ❀ ולמה רק למלכי בית דוד יש ישיבה בעזרה?

ונשפע אליו ממקור הברכה.

א

השפע נשאר בבית

ודבר זה רמזו חז"ל בלשון קדשם 'אילו גזול להקב"ה וכנסת ישראל, וכללו שניהם, כי הנה על ידי הברכה השפע השובע בעולם נשפע מהקב"ה אל כנסת ישראל, כי הנה "כנסת ישראל" הכולנה על השכינה הקדושה, שהוא מה שהאציל השי"ת מאור אור אלוקותו והשכיך למטה בתחתונים, ועל ידי השכינה הקדושה איז גם העולם הזה נטפל ומתחבר להשי"ת, כאשר כבודו מלא עולם ואור ה' מחיה ומחווה את כל הברואים.

והטעם שהשכינה הקדושה מכונה "כנסת ישראל" והוא אמן של ישראל, (וכמו שאמר יצחק אבא אלא כנסת ישראל), כי דווקא על ידי כלל ישראל תאיר אורה, כי כל הגוים כאשר מקבלים שפע איז מיד גוזלים ומפרידים אותה ממקור הקדושה, ולא ניכר בהם אור ה', ורק לכלל הישראל הכח לברך את השי"ת, ולקבל את השפע באופן של יחוד ואחידות, עד שגם למטה ישכון אור השי"ת.

ולזה המברך ברכה הוא מברך את השכינה, וממשיך שפע ואור מקב"ה לשכינתיה - שאור השי"ת ישכון ויפיע בעולם, אבל כאשר נהנה מדברי העולם בלא ברכה, איז השפע בא באופן של פירוד ואינו נשפע מקב"ה לשכינתיה אלא יוצא לחוץ ח"ו. והנה באופן זה לא רק שגזול את השכינה הקדושה שאינה מקבלת שפע ואורה, אלא כביכול גזול גם את הקב"ה המשפיע, כי כאשר בעל מוציא להוצאות אשתו ובניו, הנה אליבא דאמת אינו נקרא בשם הוצאה, כי הכל נשאר אצלו, כי גם אשתו ובניו שלו הם, כן כביכול למעלה כאשר השפע שבעולם נשפע כביכול מקב"ה לשכינתיה, אשר השכינה הקדושה וכלל ישראל ביה הם כביכול כלפי הקב"ה כמו אשה לבעלה, איז הכל נשאר אצל הקב"ה ואינו יוצא מרשותו, אבל כאשר האדם אינו מברך אז השפע נפרד ויוצא לחוץ למקום החיצונים, וממילא הוא כגזול את הקב"ה.

והאדם הלזה הוא חבר לאיש משחית, כי כאשר השפע מגיע למקומו האמיתי שהיא השכינה הקדושה, איז השפע מחוברת לשורש ומתקיימת ואינה נשחיתת, מה שאין כן כאשר השפע יוצא לחוץ הוא נשחיתת, והרי זה כשפע לבטלה ללא כלי קבלה, בסוד "כי השחית כל בשר דרכו על הארץ". ובזה משחית ועושה פירוד בין קב"ה ושכינתיה, והעולם נמצא בפרודא, והגשמיים והישות של העולם גובר, עד שח"ו משחית בין ישראל לאביהם שבשמים.

ובזה הוא 'חבר לאיש משחית' הוין ירבעם בן נבט שעשה פירוד בין קב"ה ושכינתיה, כי כידוע דוד המלך הוא המרכבה למידת המלכות דא שכינתא קדישתא, ולו היה הכח להחזיר ולחבר את כל השפע שבעולם להקב"ה, ולכן רק למלכי בית דוד היה מותר הישיבה בעזרה בבית המקדש, ולא למלכי ישראל, כי מלכי בית דוד האחרונים בספירת המלכות, היה להם בטלות עצומה להשי"ת, כאשר לבעלה, והיה ישיבתם בעזרה כאשר היושבת בבית בעלה שזה כבודו, ואינו מגרע הימנו כלום, ולכן כאשר המלוכה נשפעת לדוד, בזה השפע כביכול נשפע מקב"ה לשכינתיה. אבל כאשר המלכו ישראל את ירבעם הכריזו (מלכים א' ב' טו) "מה לנו חלק בדוד ולא נחלה בבן ישי", ובזה השחיתו ועשו פירוד בין קב"ה לשכינתיה, וכמו שהוכיח סופס אל תחילתם שעל ידי ירבעם בן נבט עבדו לבעל והושחת החיבור שבין ישראל לאביהם שבשמים.

והיפך ההשחתה הוא הברכה, שהשפע שופע ונובע תדיר ואינו נשחת ומתקלקל, אלא תמיד מחובר במקורו, והוא כאשר השפע נשפע למקבלים האמיתיים - כנסת ישראל ובניה - המכירים תמיד במקור העליון, ומחזירים עצמם ושפעתם לשורש ומקור העליון דא קב"ה עיקרא ושרשא דכולא, ובזה הברכה הוא לא רק לשכינה הקדושה המתברכת ע"י בשפעה ואורה הטוב, אלא גם כלפי הקב"ה שאין השפע הנשפע בבריא מתנתק כביכול הימנו, אלא הכל נשאר כביכול מחובר אליו יתברך. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

מסביר מנחם שיעורי הקבוצה של המשיעפ הנח"ר בן ציון אפרם שליט"א

אמנם כל זה הוא דווקא 'קודם ברכה', אבל 'לאחר ברכה' שונה הדבר בתכלית, כי לעומת מה שהתאוו וההנאה מפריד את הדבר משורשו, הרי לעומת זה על ידי הברכה האדם מחבר את העולם ומלואה לשורשם שהוא השי"ת עיקרא ושרשא דכולא, וכדאיתא בספיק' ש'ברכה' הוא מעין הלשון שמצינו במשנה 'המברך את האילן', שפירושו שמחבר ומשריש בברכה ענף מן האילן, וכן על ידי הברכה האדם מחבר ומשריש את הדבר בהשי"ת.

כי 'ברכה' פירושו דבר השופע ונובע תמיד, וכמו שמצינו באמהות הקדושות שהיה ברכה בעיתם ולא היה כלה, ולכן לשון 'ברכה' בא על המקור שמשם שופע ונובע שפע הטוב למקבלים, (וכמקור המעיין שמש שופעים ונובעים ומתפשטים המים החיים), והמקור האמיתי שמשם שופעים ונובעים כל הטוב וכל החיות שבנבראים הוא השי"ת עיקרא ושרשא דכולא, ועל זה בא הברכה שאנו מברכים להשי"ת על הטובות וההנאות של העולם, שבוה אנו מכירים שהוא יתברך הוא המקור שממנו שופע ונובע כל הטובות וכל ההנאות שבעולם, ואין לשום דבר שבעולם חיות ומציאות מבלעדיו יתברך.

ומעתה לעומת מה ש"ע" התאוו אנו ח"ו מוצאים את הדבר מרשות גבוה ואנו מפרידים אותו משורשו, הרי לעומת זה על ידי הברכה אנו מקשרים ומחברים את הדבר לשורשו, ומכניסים את כל הטובות וההנאות שבעולם ברשות גבוה, כאשר אנו מכירים שמבלעדיו אין אלקים, ואין שום כח ושום מציאות בעולם בלתי שישפיע בו השי"ת שפעו וחיותו.

ב

וימלא כבודו את כל הארץ

ולכן אחר שביד האדם, איז גם כאשר נהנה מהדבר, אינו מפריד ח"ו מהשי"ת, כאשר מכיר שהנאה זו עצמו שופע ונובע מהשי"ת, ויכל היכא דאיתא בי גזא דרחמנא איתא' (ר"ה ו'), וגם כאשר ההנאה נכנסת בו הרי זה נשאר של השי"ת, כי הרי אין לה שום מציאות עצמי מבלעדיו יתברך, ובהכרח גם כאשר אני אוהב בטובה, הרי בשעה זו עצמה כביכול גם השי"ת אוהב בה ומחיה אותה, בבחינת 'אחיד בשמיא וארעא', (ולכן איתא מהאריז"ל כלל שכל ברכה הוא ביסוד, כי כמו שהתבאר על ידי הברכה מתחווה הבחינה של 'אחיד בשמיא וארעא', שזה סוד מידת היסוד, המחבר ומקשר את העליונים והתחתונים ומחברים ומייחדם).

ולא עוד אלא שעל ידי שהאדם מברך, בזה שוב הנאתו מהדבר אינו הנאה מדבר נפרד, אלא הנאתו הוא כביכול מהשי"ת עצמו שהוא המציאות האמיתי של הדבר, וממילא לא רק שההנאה אינו מפרידו מהשי"ת אלא להיפך הנאה זו עצמה הוא בבחינת התפשטות אלוקותו יתברך, וכאשר מכניס את הטובה וההנאה בקרבו הרי הוא בעצם ממלא עצמו באור השי"ת, בבחינה גם שאמר 'וברוך שם כבודו לעולם' - שעל ידי שהאדם מברך את שם כבודו, על ידי זה 'וימלא כבודו את כל הארץ' - תממלא כל הארץ מכבודו יתברך.

ומעתה מה שתרצו בגמרא את סתירת הכתובים 'לה' הארץ ומלואה' 'והארץ נתן לבני אדם', כאן קודם ברכה, כאן לאחר ברכה, שאין הכוונה שלאחר הברכה שוב יצא מרשות גבוה וניתן לבני אדם וכמי ששוב אינו לה' הארץ ומלואה ח"ו, אלא הכוונה שלאחר ברכה גם כאשר 'והארץ נתן לבני אדם', מ"מ יישאר 'לה' הארץ ומלואה', (והיינו שבעצם על ידי הברכה יבואו שני הכתובים כאחד), כי על ידי ה'ברכה' שוב בכל מקום דאיתא ביה גזא דרחמנא איתא, (ועיין הטיב בחולין קטל), וגם כאשר ניתן לבני אדם מכל מקום אינו מתנתק משורשו ונשאר ברשות גבוה.

וזהו עומק הכתוב 'והארץ נתן לבני אדם', שהאדם מרגיש כל הזמן ש'הארץ נתן' שהשי"ת נתן לו, ועל דרך שפירש הרה"ק 'האהבת שלום' על שבת שהיא 'מתנה טובה', שתמיד היא בבחינת מתנה שלא יצאה מיד הנותן. וידוע ש'נתן' נקרא הולך ושוב, לומר גם כשהוא ברשות המקבל הוא חוזרת תמיד למקורה והוא עדיין ברשות הנותן, וזה נעשה ע"י הברכה, והפסוק מתחיל ב'יהשמים' משום לה' 'עקרי לאחור מכן ממשמים' ב'והארץ נתן לבני אדם', לרמז על הענין של אחיד בשמיא וארעא, שעל ידי שהאדם מברך ונושא עיניו לשמים ומאמין שהכל שופע מלמעלה, בזה הארץ ניתנת

'נתנו רבנו' (ברכות לה), אסור לו לאדם שיהנה מן העולם הזה בלא ברכה, וכל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה מעל'. וההסבר הוא כמו שמובא שם בגמרא מימרא נוספת 'אמר רב יהודה אמר שמואל: כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאילו נהנה מקדשי שמים, שנאמר (תהלים כד, א) 'לה' הארץ ומלואה', והיינו שהארץ ומלואה שייכים להשי"ת, שהרי הוא יצרם והוא בראם, והרי הם של גבוה, והנהנה מהם הוא כמנעל בהקדש.

ומה קורה אם כן כשהאדם עושה ברכה, למה שוב מותר ליהנות מהעולם הזה? על כך אנו מוצאים בהמשך הגמרא: ר' לוי רמי כתיב 'לה' הארץ ומלואה' וכתבי' (תהלים קטו טו) 'השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם', ולכאורה שני הפסוקים סותרים זה את זה, ומתרת הגמרא 'לא שמיא, כאן קודם ברכה, כאן אחר ברכה', ושטושת הכוונה היא, שאחרי הברכה שוב אין המאכלים חשובים כקדשי שמים, כי שעל ידי הברכה כבר נתן ה' את הארץ לבני אדם שיוכל ליהנות כאוות נפשם. אך הדברים תמוהים ומקשים מאד, כיצד יתכן לומר שזוהי פעולת הברכה, שעל ידיה תצא הארץ מרשות גבוה ויתנתן לבני אדם, והרי על ידי הברכה נמשך יותר קדושה על המאכל, וכנס יותר ברשות גבוה ומתהווה יותר לקדשי שמים, וממילא שייך ביה יותר מעילה מאשר קודם הברכה?

והגמרא ממשיכה במימרא נוספת בחומרת הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה, אמר ר' חנינא בר פפא כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאילו גזול להקב"ה וכנסת ישראל, שנאמר (משלי כה, כד) "גזול אביו ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש משחית", ואין אביו אלא הקב"ה, שנאמר (דברים לב, ו) הלא הוא אביך קנן, ואין אמו אלא כנסת ישראל שנאמר (משלי א, ח) שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמן, מאי 'חבר הוא לאיש משחית' איך חנינא בר פפא: חבר הוא לירבעם בן נבט שהשחית את ישראל לאביהם שבשמים

והמימרא הזו כולה אומרת פליאה, הן בעצם מה שכללו בלשונם 'שגזול להקב"ה' וכנסת ישראל, ובפרט מה שאליבא דרשות חז"ל הכתוב מכנה כאן להקב"ה וכנסת ישראל בשם 'אב ואם', בחינת זכר ונקבה כביכול, שהם ביטויים השייכים בדרך כלל לזוהר הקדוש וסתריו תורה, ואינו לשון המורגל בנגלות התורה. וכן החריפות הנוראה בסיום המימרא 'חבר הוא לירבעם בן נבט שהשחית את ישראל לאביהם שבשמים' אשר מבהיל על הרעיון, וצריך ביאור, למה בזה שאינו מברך הוא משחית את ישראל לאביהם שבשמים?

ורש"י פירש 'ולפי שהוא מיקל, רואים האחרים ולמדו ממנו לעשות כן להיותם בלא ברכה, ולכן נקרא על המיקל חבר לאיש משחית' - לירבעם בן נבט שחטא והחטיא את ישראל, כך הוא חוטא ומחטיא. אך הדבר צריך ביאור, וכי בשאר דברים שהאדם מיקל אין אחרים למדים ממנו, אם כן כל מי שקיבל באיזה דבר יהיה מה שיהיה הוא חוטא ומחטיא כירבעם בן נבט, ולא מצאנו כזאת? גם צריך ביאור שנקט כאן על ירבעם בן נבט בלשון 'איש משחית' - שהשחית את ישראל לאביהם שבשמים, ולא כלשון המורגל 'שחטא והחטיא את ישראל'?

א

ברכה לעומת פירוד

אמנם מימרות אלו הם שיתפחו לנו בס"ד את הבנת הסוגיא הנפלאה של ברכת הנהנין, והדברים הנוראים והנפלאים הנעשים ע"י כל ברכה.

כי צריך לדעת שמה שאסור לאדם ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה משום 'לה' הארץ ומלואה', הוא לא רק כי העולם שייך להשי"ת שיצירם ובראם, אלא כי כל מציאות העולם הוא בעומק מציאות אלוך, שאור השי"ת הוא התוכיות והפנימיות של כל העולם ומלואה, ובכל דבר גשמי יש ניצוץ קדוש שהוא חיותו, ולכן בעצם כל הבריאה כלול באחדותו, (וכמו שיהא ניכר ונגלה לעיני לבוא, וכמו שנאמר "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", ושמו - היינו כל הנבראים, שבפנימיות כל כולם אינם אלא שמו של הקב"ה, שכבודו מלא עולם, ואין להם בעצם מציאות עצמי, והנה כאשר האדם נהנה מאיזה דבר של העו"ה, הרי בזה הוא מפרידו מאחדותו יתברך ומנהיצוץ האלוך המחיה אותו.

כי הכתוב אומר (משלי יח, א) 'לתאוה יבקש נפרד', שתאוות נמשכים מעלמא דפרודא, כי כאשר האדם נהנה מאיזה דבר אינו יכול למצמץ עצמו ולכוון לגמרי לשמים, אלא באיזה בחינה ועכ"פ בדקויות כוונתו למלאות תשוקתו ותאוותו, ובזה הוא ח"ו 'ירגן מפריד אלוך' ומפריד את הדבר משורשו, ולזה הוא חשוב כגזול וכמנעל בהקדש שמוציא את הדבר מקדוש לחול, מרשות היחיד - יחודו של עולם, לרשות הרבים המכונה בזה"ק טורי דפרודא.

דשפיה / כללי ודתי קודש ממאורי החסידות

העצה על כל העצות להתקרב אל הקדושה, להיות נזהר כמאה ברכות, לכרכם ככוונה ישרה ומעומק לבו.

הרה"ק רביה"ה הישורא אמונים זצ"ל (נ"עם הלכות) מאמר המאה ברכות

הפה עדיין יכול להודות!

הציבור שנכח שם, סביב שולחנו הטהור של הרה"ק ר' אליעזר זוסיא מסקולען זי"ע, היה

אנה אבקשך

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

פסיכולוגיה או חסידות? (א)

מה הזהירות הנדרשת בטיפול רגשי? • האם טיפול רגשי אין בו סיכונים? • מתי צריך לגשת לטיפול ומתי לא? • האם זה מרפא עד הסוף?

שאלה:

בגליונות האחרונים עסקתם בשאלה הנוגעת לרפואת הנפשות, וצייתנכם שצריך לפנות לרופא ומטפל שמוסמך ומאושר ע"י רבנים ומשפיעים. ואכן, ידוע הדבר שרבנים ומשפיעים מפנים מדי יום ביומו למטפלים החרדים לדבר ד'. מצד שני, ידוע מה שרבנים ומשפיעים מזהירים מפני השפעתם של מטפלים שאינם ראויים, ופסיכולוגיה גויית שמוגדרת לתורה. אם לא די בכך, הרי שגם שמעתי מכמה משפיעים שרפואת הנפש האמיתית היא אך ורק בפנימיות התורה ובהבנת יסוד הבעש"ט הקדוש של אחדות השי"ת, ושום מטפל לא מצליח להעניק רפואה אמיתית לנפש מבלעדי הפנמת והחדרת יסוד זה בלימוד החסידות ועבודת השי"ת. ואני מבולבל לגמרי בזה: מה מותר? מה אסור? מה כן מרפא? ומה לא מרפא?

תשובה:

א. קרוב להפסד ורחוק משכר

האמת היא, שאכן נדרשת זהירות גדולה בדבר זהות המטפל, ובכלל בעניני טיפול. כי על אף שניתנה רשות לרופא לרפאות, הרי שיש הבדל בין רופאי הגופים לבין רופאי הנפשות. כי אם רופא הגוף מתעסק עם הגוף, וכל מה שיכול להזיק ח"ו אם לא תצלח דרכו יהיה ח"ו נזק בגוף, הרי שרופא הנפש, שמתעסק עם הנפש, אם לא יצליח, יוכל להזיק בנפש.

והדבר נכון הן לגבי רוחניות, והן לגבי נפשיות בכלל. ברוחניות: אם ח"ו דעותיו של המטפל אינן בנויות על יסודי התורה והאמונה, אזי ח"ו יכול לשנות את כל דעת האדם להיך האמונה והתורה ח"ו. ואם כל שיחת נפש של גוי ואפיקורס שאינו מאמין בהשי"ת - או מי שח"ו נגוע בכך - דרכה וכוונתה להזיק, כל שכן וכל שכן כאשר מדובר בטיפול של רופא ומטפל, שנכנס לנבכי הנפש, ואם אינו בנוי באופן הראוי באמונה ויהדות, הרי ח"ו עלול להזיק מאוד לדעותיו של אדם ולהכניס דעות פסולות במח ח"ו.

בנפשיות: דרכו של רופא היא תמיד קודם לנחה, לפוצץ מורסה, לחתוך, להקזיז, וכל מיני דברים כאלו, ואחר כך לרפא. כמובן שכשמשלימים את הטיפול, זה נפלא מאוד, אבל אם משאירים חולה באמצע ניתוח בלי המשך טיפול, זה עלול להיות הרבה יותר

מזומצם מאד, כמה מניינים בקושי, אולם הכל היה מרותק לחלוטין, מרותק לקול שירתו הטהורה של נעים זמירות ישראל, הבוקעת מעומק לבו הקדוש, ופורט על הנימים הכי גנוזים בלבבותיהם. איש לא היה יכול לעמוד

שווה נפש מול השירה הנוגעת בעמקי הלב והנשמה, ואחדים אף הזילו דמעה או שניים של התרגשות.

החסיד ר' בן ציון פעלדמאן שליט"א היה אז צעיר שנמשך זה עתה אחרי נועמו של הרבי

הקדוש, הוא עוד לא הכיר את כל תהלוכותיו של הרבי, וכשהרבי סיים לנגן הוא נגש בתמימות אל הרבי, ושאל "מה המקור של הניגון?" כאורח חדש בחצר, האמת היא כי בסקולען אין שואלים שאלות כאלו, וכי כאן הניגונים באים ישר מהיכל הנגינה של מעלה.

ה'נועם אליעזר' הטה אליו את מבטו המאיר, ונענה בענותנותו אל הבחור הצעיר "בן ציון! יוסף הצדיק אמר 'בלעדי, אלקים יענה', אנו איננו עושים מאומה, רק השי"ת חונן אותנו ברחמיו ומאיר לנו את הניגונים".

בענותנותו הגדולה, רצה הרבי להמחיש כיצד הניגונים הם אך מתנת שמים, ופתח וסיפר לו כדברים האלה:

"אתה לבטח מכיר את הניגון 'אודה ה' מאד בפי' ציטט הרבי את אחד מניגוניו הכי מוכרים ונפוצים בכלל ישראל "הבה אספר לך כיצד התחבר ניגון זה".

"היה זה כאשר נתפסתי על ידי הקומוניסטן שר"י בעוון הפצת היהדות. השוטרים לקחו אותי יום אחד לבית המשפט, וביקשו ממני שאלשין להם ח"ו ואמסור להם עוד שמות של יהודים העוסקים בהפצת היהדות".

"אמרתי לשוטרים מיד בהתלהבות, כי הם מלהזכיר כדבר הזה! לעולם לא אמסור להם שום יהודי, בשום פנים ואופן! כתגובה על דבריי, קיבלתי סטירה חזקה על פני, שנפילתי מיד על הרצפה כשכראשי שורות דם".

"בעודי שוכב על הרצפה, המשיכו השוטרים לבעוט בי בעוצמה רבה, אך אני צעקתי להם שוב, כי בשום פנים ואופן לא אמסור להם שום שם של יהודי, עד שהכניסו אותי לצינוק. היה זה מין תא קטן שמידתו בדיוק כמידת גופי, כך שאי אפשר לי לזוז שם שום איבר, ובייסורים אלו רצו לכפות עלי, שאלשין ח"ו על יהודים אחרים".

עמדתי שם בתוך הצינוק, והתבוננתי על מצבי, רבונו של עולם הרי אני יכול להזיז שום איבר, אך אז הפציעה בי פתאום התנועה 'אודה ה' מאד בפי', שהרי את הפה שלי אני עדיין יכול להזיז! עם הפה שלי אני יכול עדיין להודות לה, ומה חסר לי עוד?!

"מתוך מחשבה הזו התמלאתי תקווה חדשה שהשי"ת בוודאי עוד יוציאני מכאן ועוד אזכר שבתוך רבים אה--ללנו, וכך שרתי הלא לפני ה' אשר בוודאי עוד יעזרנו, כ--- יעמוד ליי-מין אביון, להושי-ע-ע משו---פטי נפשו' שבוודאי עוד יושיע אותי מכל השופטים והרשעים הקמים עלי".

"אתה מבין בן ציון?" הסיק הרבי הקדוש מסקולען אל הבחור הצעיר "וכי אפשר לומר שאני חיברתי את הניגון הזה? זה הרי הכל מתנת שמים!"

הנוכחים כולם עמדו מרטיטים מהמסר הנוקב שבסיפור, כיצד צריך יהודי לשמוח עם הכלים שיש לו עדיין לעבוד את השי"ת, בכל מצב שהוא.

(מקור: שם משמעות בשם בעל המעשה ורה"ח ר' בן ציון פעלדמאן שליט"א)

הגליון מוקדש לעילוי נשמת

הא"ח מרת הענטשא בת"ד יואל ע"ה השלום

נפטר ביום ח' אלול תשנ"ו

נרבה מרת יחזקאל חיים

הרה"ח ר' מרדכי יצחק ליכטנשטיין שליט"א

הרה"ח ר' אשר אנשיל ליכטנשטיין שליט"א

נרבה מרת יחזקאל חיים

הרה"ח ר' אברהם יצחק ב"ר שטיינבערג שליט"א

לירגל הולדת בנו למו"ל טוב

בסתר מרת הענטש ור' יוסף חיות מסעוד ור' מרת יחזקאל

צריכים למהר לבלוע אקמול בכל תחילתו של כאב ראש, ואין צריכים לרוץ לרופא בכל התמודדות קטנה. מלבד מה שהדבר בגדר פינוק בעלמא, הרי שפשוט מפסידיים את כפרת הייסורים הקלים.

אלא מאי? כאשר המחלה מפריע לשיגרת החיים הרגילה, והאדם אינו מסוגל להתמודד עם זה בדרכי האמונה והחסידות, הרי זה מעיד על חוסר בריאות נפשית, ואז יש לגשת לרב ומשפיע ולברר אודות רופא ומטפל כשר ומומחה (ולפעמים יש להעדיף טיפול תרופתי כאמור).

ג. אדם בריא - לא בריא!

ועתה ניגש אל השאלה המרכזית שלך: האם רפואת הנפש הטיפולית יכולה באמת לרפא, או שצריכים לחיות עם אחדות השי"ת ורק זו הרפואה האמיתית?

נגדיר קודם כל את התשובה בקצרה: לכל יהודי יש שתי נפשות, הנפש הטבעית, והנפש האלקית! עולם הטיפול יכול לרפא את הנפש הטבעית שלך, אבל הוא לא מביא אותך לחיות את הנפש האלקית שלך! ומשום כך, אין זה מרפא לגמרי! כי מעצם מהותה של הנפש הטבעית, אינה יכולה להתרפא בשלימות! רק לנפש האלקית יש רפואה שלמה!

במילים פשוטות יותר: עולם הטיפול יכול לעשות אותך מקסימום לאדם (גוי) בריא, אבל 'אדם בריא' אינו חי לעולם בשמחה ושלווה אמיתית! 'אדם בריא' בהיותו מוגבל ובעל חסרון, לא יכול להיות בריא בנפשו באמת, ולא יכול לשמוח ולהתענג באמת. מה שאין כן 'יהודי בריא' זה מי שחי את נשמתו, שזה בעצם אומר שהוא מתבטל ומתכלל וחי כחלק ממציאותו יתברך כביכול, השלם ובלתי גבול ובלתי בעל חסרון, זה מביא תענוג ושמחה אמיתית בחיים (הדברים יורחבו להלן בעז"ה).

ולכן אומרים לך המשפיעים שעולם הטיפול אינו יכול לרפא בלי חיי אחדות השי"ת, כי הבראת הנפש הטבעית באמת אינה יכולה לרפא עד הסוף. אבל מצד שני, הדבר נכון גם, שכל עוד שאינך מסוגל לחיות חיי חסידות ונשמה, וודאי הדבר שאתה צריך לספל קודם כל ביגפוש הטבעית שלך, כדי שתוכל לחיות את נפשך האלקית. כי כשם שהנשמה אינה יכולה לחיות בלי גוף, כך אינה יכולה לחיות בלי נפש טבעית, וכשם שכשהגוף חולה צריך לרפא אותו כדי שתוכל ללמוד ולקיים מצוות, כך גם כשהנפש הטבעית חולה צריך לרפא אותה כדי שתוכל ללמוד ולקיים מצוות.

בגליון הבא נרחיב בעומק התשובה בארוכה בעז"ה.

מזיק מאשר בלי ניתוח בכלל. כך שלפעמים, כאשר המטפל אינו מצליח למצוא את הפתרון ולאחות את השבר, הוא רק מזיק. יש לפעמים שהמטפלים רק מפוצצים את המורסה אבל לא יודעים איך להוציא אותה, והמחלה רק מזיקה יותר.

כך שאלבא דאמת צריכים זהירות גדולה בגשתנו לטיפול, ולכן נכתב במאמר הקודם שצריכים להתיעץ עם רב ומשפיע, כדי שלא להגיע למטפל שאינו כשר ואינו מועיל.

וייאמר עוד, שצריכים להפוך ולשנות את הגישה הקיימת, כאילו טיפול רגשי עדיף על פני טיפול תרופתי. בדרך כלל יאמר כל אדם, שטיפול רגשי אין בו שום סיכונים, ואם לא יועיל לא יזיק, ועדיף אם כן על פני טיפול תרופתי שאולי יביא תופעות לוואי וכדו'. אך האמת היא שאדרבה, טיפול רגשי יש בו סיכונים ברוחניות ובנפשיות, ולפעמים אם לא יועיל - יזיק, ואפשר לומר שהוא 'רחוק משכר וקרוב להפסד', כך שהטיפול התרופתי ברוב הפעמים עדיף על פני טיפול רגשי!

ב. לא בזוטות

יש לציין עוד, שלא כל בעיה נפשית קטנה צריכה טיפול!

צריך לדעת שלכל אדם בריא יש חרדות, פחדים, תחושות שפל, וכל מיני בעיות נפשיות כאלו ואחרות. הכלל הוא, שכל עוד זה לא משתלט על רוב סדר היום ועל רוב הנפש - זה בסדר גמור! זאת אומרת שאם זה אינו מפריע לסדרי החיים בכללותם, וזה רק התמודדות ספציפית בזמן מסוים, וזה לא מפריע לחיים הרוחניים, והאדם מסוגל להתמודד בזה - זה לא דורש טיפול. אלו החיים!

אמנם נכון הדבר, שגם זה נכלל ב'יסורי הנפש' והם גורמים לכפרה הנפלאה והכפולה מיסורי הגוף, וכפי שרואים שם בדבריו של הרה"ק מרוזין זי"ע (בספה"ק 'עירי קדיש') שהוא אכן מדבר מיסורים קלים כאלו שעוברים על כל אדם ואפשר להתמודד עמם, ועליהם אומר הרה"ק מרוזין שהם מכפרים במידה כפולה מיסורי הגוף. ולכן בוודאי שכל אחד שעובר יסורים כאלו מדי פעם, הוא בוודאי וזה לכפרתם, אך אין זה אומר שהוא חייב לגשת למטפל, כי אדם שהוא ביסודו אדם בריא, יכול להתחזק אז באמונה שלימה שכל מה דעביר רחמנא לטב עבדי, ולשפוך נפשו להשי"ת ולהתעודד בבטחון בו יתברך, להתפלל ולהודות לו, ולקבל את היסורים בשמחה ובאהבה כל אחד לפי דרגתו.

והאמת היא, שכן הדבר גם ביסורי הגוף, שכל עוד אינם מפריעים לתורה ועבודה, אין

אלפי יהודים
ילמדו ויאירו עם
המאמר שלך!

קנה לעצמך
זכות נצחית:

מאמר שלך

יצירת
פאר
חסרת
תקדים:

ביאור
משולב

דוחות
ביטוח
החסידות

תמצית
וסיכום
העבודה
למעשה

לזכותך,
לישועתך,
להשפעתך
ברוחניות
ובגשמיות

בספה"ק
'מאור עינים'
עם הביאור
הנפלא 'קול'
דודי

שפותח את עיני
אלפי ישראל
באור החסידות

שפתותיו
דובבות בקבר:
כשאלפי
ישראל לומדים
במאמר שלך,
הם מעוררים
את כח הצדיק,
והוא מחזיר לך
טובה וממשיך
לך ישועה!

התקשר עכשיו וקנה מאמר לזכותך:

05041-31519

לדבין ולחיות חסידות

עם הביאור הנפלא
של 'קול דודי'

המפשט את היסודות העמוקים
באופן שווה לכל נפש

גדולי אדמו"רים ומשפיעים
שליט"א מעידים: ביאור
נפלא ומאיר שכמודו עוד
לא היה!!

הצטרף עכשיו לאלפי הלומדים
קבל את הקונטרס
החודשי עד הבית
035.100.200
שלוחה 33

